μη πιὸ ὁπόκωφη, σὰν νὰ χανόταν σὲ μακρυνὰ βάθη.

—Μὲ τὸ Πνεῦμα ποὺ νοιώθεις μοιάζεις μονάχα. Φάουστ, ὄχι μὲ μένα!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔσβυσε κ' ἡ φλόγα. Τσακισμένος ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, ὁ Φάουστ σωριάστηκε χάμω. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε συναισθανθῆ τόσο τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία του.

* * *

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ ὥρα, ξαναση κώθηκε, ὁ σοφὸς αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του γερασμένον κατὰ χρόνια πολλά. Σύρθηκε ὡς ἕνα κάθισμα καὶ κάθησε. Περιέφερε θολὸ γύρω-τριγύρω τὸ βλέμμα του. Πίκρα μεγάλη τὸν εἶχε κυριεύσει.

Ὥστε, οὔτε τώρα δὲν εἶχε ἐπιτύχει! Αὐτός, ποὺ νόμιζε τὸν ἑαυτό του πάνσοφο, εἰκόνα καὶ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς ποὺ πίστευε πὼς μποροῦσε νὰ κολυμπᾶ ἐλεύθερος μέσα στὶς φλέβες τῆς Φύσεως, δὲν μπόρεσε οὔτε ἕνα Πνεῦμα νὰ δαμάση. Μιὰ λέξι ἔπεσε σὰν ἀστροπελέκι νὰ τὸν καρφώση ταπεινωμένον στὴ θέσι του:

—Μὲ τὸ Πνεῦμα ποὺ καταλαβαίνεις μοιάζεις μονάχα. ὦ ἄνθρωπε, ὄχι μὲ μένα!

Αὐτὰ τὰ μοιραῖα λόγια, ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φλόγινου εἰδώλου, ἐπανέφεραν τὸν Φάουστ σκληρὰ στὴν πραγματικότητα.

Καὶ τότε, μιὰ τρομερὴ σκέψι τὸν καταλαβε. Τί τὴν ἤθελε λοιπὸν τὴ ζωή; Ἦταν ἕνα ταπεινὸ σκουλῆκι, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ καὶ τὸ Πνεῦμα, τίποτε ἄλλο. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ζῆ, γιατὶ νὰ παρατείνη τὴν ταπεινή του ζωή; Ἀπελπισμένος, περιέφερε γύρω τὸ θολό του βλέμμα. Καὶ τὸ βλέμμα του, σὰν νὰ τὸ τραβοῦσε κάποιος μαγνήτης, πῆγε καὶ σκάλωσε σ' ἕνα κατασκονισμένο μπουκάλι, στὸ ἀντικρυνὸ ράφι.

Ὁ Φάουστ ἀνατρίχιασε μόλις εἶδε τὸ μπουκάλι αὐτό. Περιεῖχε τὸ φονικώτερο δηλητήριο ποὺ εἶχε φτιάξει μὲ τὰ φάρμακα καὶ τοὺς λαμπίκους του.

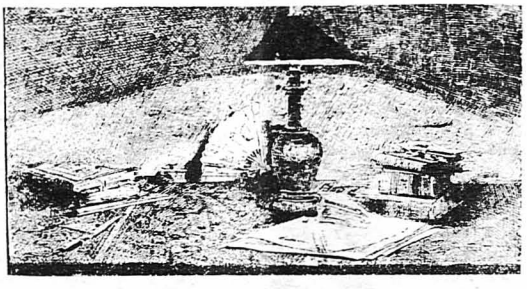

—Ἀ! ψιθύρισε, μονολογῶντας. Καλύτερος ὁ θάνατος, ναί! Μὴν τρέμεις, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴ σκοτεινὴ ἄβυσσο, ὅπου ἡ φαντασία πλάθει τὴν αἰώνια καταδίκη της...

Σηκώθηκε ἀποφασιστικά, πῆρε τὸ μπουκάλι καὶ τὸ ἄνοιξε. Ἔχυσε τὸ δηλητήριο μέσα σ' ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

—Ναί! ἐπανέλαβε. Καλύτερος ὁ θάνατος!

Τὸ φονικὸ ὑγρὸ εἶχε ἐγγίσει κιόλας τὴ γλῶσσα του. Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ φεγγίτη τοῦ σπουδαστηρίου, ἀκούστηκαν χαρμόσυνοι ἦχοι. Ἑορτάσιμα χτυποῦσαν ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ φωνὲς ἀκουγόντουσαν ἀπέξω ποὺ ἔψαλλαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Χριστὸς Ἀνέστη! Ξημέρωνε Πάσχα, καὶ ὁ Φάουστ οὔτε τὸ ἤξερε!

Μηχανικά, μὲ μιὰ ἀργή, ἐνστικτώδη κίνησι, κατέβασε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Κάποια ἄρρητη γοητεία, θαρρεῖς, καὶ τὸν εἶχε κυριεύσει ἔξαφνα. Πλησίασε στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε, καὶ οἱ χαρμόσυνοι ἦχοι πλημμύρισαν ἀκόμη πιὸ ζωηροὶ τὸ σπουδαστήριο. Ξημέρωνε ἔξω. Ἡ καμπάνες ἐξακολουθοῦσαν νὰ χτυποῦν καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ μακρυά, ἔψαλλε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Τότε πειά, συνεπαρμένος ὁ Φάουστ, ἔχυσε τὸ δηλητήριο καὶ πέταξε τὸ ποτῆρι. Καί, ξεσπώντας σὲ ἀναφυλλητά, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν λόγια λυτρωμοῦ, λόγια ἀνακουφίσεως:

—Ἠχεῖτε, φώναξε, οὐράνιοι ὕμνοι! Νά, ἀναβρύζει τὸ δακρυ μου!... Ἡ Γῆ μὲ κερδίζει καὶ πάλι. Θὰ ζήσω! Πρέπει νὰ ζήσω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀχάριστου μοιάζει μὲ τὴν ἔρημη γῆ, ποὺ ἀπορροφᾶ διψαλέα ὅλη τὴν βροχὴ τοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ παράγη τίποτε. Γαλλική

Εἶνε προτιμότερο νὰ ἔχη κανεὶς ἕνα ἄθλιο γαϊδοῦρι, παρὰ νὰ εἶνε ὁ ἴδιος γάϊδαρος. Ἰσπανική

Τὶς περισσότερες γνώσεις μας τὶς ὀφείλουμε στὰ...σφάλματά μας. Ἰταλική

Ἀλλοίμονο στὰ ὅπλα, στὸ χρῆμα καὶ στὴ γυναῖκα, ὅταν πέφτουν σὲ ἀνίκανα χέρια. Γερμανική

Ἀλλοίμονο στὸν μυλωνᾶ, ποὺ ὅλοι ἀκοῦνε ν' ἀλέθη ὁ μῦλος του, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶδαν τὸ ἀλεῦρι του. Περσική

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀπ' τὴν ἱστορία ξέρουμε, ὅτι οἱ πρῶτοι ποὺ χρησιμοποιήσανε τὶς ὀδοντογλυφίδες ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι. Ἡ ἀριστοκρατία τῆς Ρώμης χρησιμοποιοῦσε ὀδοντογλυφίδες καμωμένες ἀπὸ καθαρὸ μάλαμα.

* * *

Κατὰ τὸ 1901 γινήκανε στὴ Ρωσσία 2.000 θανατικὲς ἐκτελέσεις, γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Τὸν ἴδιο χρόνο οἱ πολιτικοὶ κατάδικοι στὶς Ρωσσικὲς φυλακὲς ἦσαν 594.165 κι' οἱ ἐξόριστοι 312.000!

* * *

Στὶς ἀμμώδεις ἐκτάσεις τοῦ Κανσᾶς τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνα περιερνότατο εἶδος βατράχων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν...κέρατα!

* * *

Ὁ ὀλόχρυσος ναὸς τοῦ Ἀμριτσὰρ θεωρεῖται ὡς τὸ ὡραιότερο μνημεῖο τῶν Ἰνδιῶν.

* * *

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἕνα φυτό, τοῦ ὁποίου ὁ κάλυκας εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ ἕνα χυμό, μὲ δυνατὴ μυρουδιά, ἡ ὁποία ἐλκύει τοὺς ποντικοὺς καὶ τοὺς δηλητηριάζει.

* * *

Στὸ Μπιονλιὲ τῆς Γαλλίας, ξερριζώθηκε ἐσχάτως ἀπὸ μιὰ δυνατὴ θύελλα, μιὰ γέρικη ἐλιὰ 600 χρόνων, τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς εἶχε περίμετρο 14 μέτρων!

* * *

Πρὸ ἐτῶν, ἕνας Ἰταλὸς ἐθαλσάμωνε μὲ μιὰ δική του μέθοδο τὰ λουλούδια, ὥστε ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα διατηροῦσαν τὴν ἀμορφιά τους, τὸ χρῶμα τους καὶ τὴν δροσερότητά τους. Τὴν μέθοδό του τὴν κρατοῦσε μυστική, κι' ὅταν πέθανε ἄξαφνα, μάταια ψάξανε στὰ «χαρτιά» του οἱ κληρονόμοι του. Τὸ μυστικό του τὸ πῆρε μαζύ του στὸν ἄλλο κόσμο.

* * *

Στὰς Ἀθήνας, τὰ χρόνια ποὺ ζοῦσαν ὁ Δημοσθένης κι' ὁ Σωκράτης, τὰ θερμὰ λουτρὰ ἐθεωροῦντο ἀσυμβίβαστα πρὸς τὸν ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα.

* * *

Στὶς Ἰνδίες, πρὸ ἐτῶν, ἕνας Ἰνδὸς ἱερεὺς εἶδε μιὰ μέρα νὰ χτυποῦν μ' ἕνα τσεκοῦρι κατακέφαλα ἕναν ταῦρο. Τόση δὲ ἦταν ἡ συγκίνησί του, ὥστε σωριάστηκε κατὼ νεκρός, λὲς καὶ δέχτηκε ὁ ἴδιος τὸ χτύπημα!

* * *

Ἕνας γιατρὸς Ἐγγλέζος ἐδημοσίευσε μιὰ μελέτη γιὰ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ ἐρωτικοῦ μας ἐνστίκτου. Μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ἐπιμένει πὼς ὅταν εἴμαστε τριῶν χρόνων, ἀγαποῦμε τὶς μητέρες μας, ἕξη χρόνων τοὺς πατέρες μας, δέκα χρόνων τὶς γιορτές, δεκάξη χρόνων τὰ φορέματα, εἴκοσι χρόνων τὶς φιλενάδες μας, εἰκοσιπέντε χρόνων τὶς γυναῖκες μας, σαράντα τὰ παιδιὰ μας, ἑξῆντα τοὺς ἑαυτούς μας καὶ ἑβδομῆντα κάθε πρᾶγμα ποὺ ἀντικρύζουμε.

* * *

Σ' ἕνα μοναστῆρι τοῦ Παρισιοῦ φυλάγεται...μιὰ μεταξωτὴ παντοῦφλα, ἀπάνω στὴν ὁποία εἶνε κεντημένος ἕνας σταυρός.

Τὴν παντοῦφλα αὐτὴ τὴν προσκυνοῦν μ' εὐλάβεια οἱ πιστοί, γιατὶ εἶνε ἡ παντοῦφλα τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 7ου.

* * *

Στὴν Ἰαπωνία ὑπάρχουν πολλὰ ἔντομα ποὺ...ψάλλουν περίφημα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα λέγεται «σουσουμοῦσι», μ'ἄλλα λόγια «ἔντομο μὲ καμπάνα». Ὅταν ἀκούσης γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔντομο αὐτό, νομίζεις ὅτι ἀκοῦς πολλὲς μικρὲς καμπάνες ἀπὸ ἀσῆμι καμωμένες, νὰ χτυποῦν χαρμόσυνα.

* * *

Οἱ Ἰάπωνες γιατροὶ βρῆκαν ἕνα φάρμακο κατὰ τῆς μελαγχολίας. Τὸ παρασκευάζουν ἀπ' τὸν χυμὸ ἑνὸς φυτοῦ. Ἡ ὑποδόρειες ἐνέσεις τοῦ ὀρροῦ αὐτοῦ σὲ βυθίζουν σ' ἕναν βαθύτατον ὕπνο, ἀπ' τὸν ὁποῖον ξυπνᾶς εὐθυμότατος.

* * *

Πρὸ ἐτῶν, κάποιος πάμπλουτος Ἑβραῖος τῆς Πράγας, ποὺ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπ' τὸ στομάχι του, σκέφτηκε ἕνα πρωτότυπο τρόπο θεραπείας. Πῆρε δυὸ ὑγιέστατες καὶ ὡμορφότατες ντάδες καὶ βύζαινε σὰν νὰ ἦταν μωρὸ παιδί.

Ὅταν μαθεύτηκε αὐτὸ καὶ τὸ ἀναγράψανε ἡ ἐφημερίδες—ἢ ἀντισημιτικὲς γράψανε πύρινα ἄρθρα ἐναντίον του—οἱ σωβινισταὶ φοιτηταὶ κάναμε μιὰ τεραστία διαδήλωσι καὶ βάλαμε πυρκαϊὰ στὸ μέγαρο τοῦ Ἑβραίου. Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν ἡ ἀστυνομία ἐπενέβη ἐγκαίρως καὶ τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο κάψιμο καὶ λυντσάρισμα.